

Her er det vannet som spiller hovedrollen

Uansett værforhold under forestillingen går ingen av Peer Gynt-skuespillerne tørre inn til garderoben etter applaus.

I omgivelser som kan inspirere selv de mest kyniske til nasjonalromantisk patos, spilles Marit Moum Aunes versjon av «Peer Gynt» tro mot Ibsens brodd mot nettopp norsk selvgodhet. Men i moderne estetikk.

«Peer Gynt» på Gålå er Norges best besøkte friluftsteater, og kan i år markere sitt 30års-jubileum. Den nye scenen og scenografien kreert av Snøhetta er dominert av et vannspeil tett inntil Gålåvannet, og er funksjonell og estetisk så det holder.

Ingen skal beskyldes regissør Marit Moum Aune for ikke å utnytte mulighetene vannet gir. I 30-årsjubileumsforestillingen til Gynt på Gålå plaskes det i ett sett i de nesten fire timene (inkludert en halv times pause) forestillingen varer.

Vi får også en rekke utstuderte, nærmest skulpturelt vakre scenebilder og spektakulære masseopptrinn. «Peer Gynt» på Gålå er veldig mye form, men det går ikke på bekostning av innholdet. Av bilder og påfunn fra tidligere oppsetninger, med Peer på vannski på Gålåvannet, kan man ha fått inntrykk av at showeffektene var i ferd med å ta overhånd. Men Marit Moum Aunes oppsetning er en dønn seriøs «Peer Gynt», tro mot Ibsens tekst og intensjoner; men også med relevans og henvisninger til vår egen tid. I første del, med hovedhandling fra traktene vi befinner oss i, fremføres versevottene på frodig dølåmål, når Peer kommer ut i den store verden etter pause fremføres dialoger og monologer på mer normert bokmål.

Pål Christian Eggen er en energisk og kraftfull Peer Gynt, han driver handlingen fra scene til scene, fra bukkeritt, via blant annet bruderov, Dovregubbens hall og Dåreristen, til han ender hos Knappestøperen og døden. Det er scener fulle av velkjent

symbolikk, formidlet med vendinger som er gjennom over 150 år er innarbeidet som felles kulturelle referanser. Det krever sitt å få dette til å bli troverdig drama, ikke bare en serie stilige tablåer krydret med dialoger som tidvis fremstår som utdrag fra sitatordboka, tidvis noe diffust det er vanskelig å få tak på.

Det krever noe av publikum også. Det kan være smart å lese seg litt opp på forhånd, eller evt skaffe investere trykksaken med sammendrag av alle stykkets scener.

«Peer Gynt» er dels et idédrama inspirert av Faustmyten; om han som inngår en pakt med djevelen for å oppnå noe større enn det et vanlig menneskelig liv kan romme. Drømmeren Peer drar verden rundt for å oppnå en lykke som i utgangspunktet er rett foran nesen hans, i form av evig ventende Solveig.

«Peer Gynt» er også Ibsens sviende angrep på Norge, nordmenn og den fordommende norske sjølgodheten. De som ikke er seg selv, men seg selv nok. En herlig formidlet nøkkelscene kommer tidlig etter pause, med Peer på ryggen av en skopusser. Skopusseren synger en ettertenksomt klagende «Sometimes I Fell Like A Motherless Child», men Peer tar over showet, synger den med enda mer kraft og innlevelse enn skopusseren. Den påfølgende scenen hos beduin-høvdingen i ørkenen fremstår til forveksling lik et dekadent sydentiskotek, der den norske levemannen går fra å tilsynelatende være festens midtpunkt i heftig kurtise med høvdingdatter Anitra, til å sitte lurt og ribbet alene igjen.

En nøkkelscene av mer lyrisk kvalitet er mor Aases død, Peer skroner henne inn i himmelrik. Bare de to på scenen, hun i en liten båt på vannspeilet, med



Sjelden har skibbruddet i «Peer Gynt» vært skildret så realistisk. Pål Christian Eggen som Peer, i kamp med skipets unge kokk, spilt av Tani Mathias Dibasse Hansen. Foto: BÅRD GUNDERSEN

Gålåvannet og den spektakulære fjellnaturen som bakteppe. Svært vakkert.

I Marit Moum Aunes regi er det opptil tre versjoner av Peer Gynt på scenen samtidig. I tillegg til Pål Christian Eggen, formidles den unge Peer fint av Peder Kjøs, mens Peer også blir tolket av danseren Silas Henriksen, gjerne i tett dialog med Grete Sofie Borud Nybakken som er en flott Solveig. Jeg vet ikke hva dansen sier meg om Peers indre liv, men fint å se på er det absolutt.

Den som har fulgt Marit Moum Aunes oppsetninger de siste årene vet at hun har et sett aktører hun liker å samarbeide med. I denne oppsetningen treffer vi igjen Pål Christian Eggen, som blant annet har vært kongen på Stiklestad i Moum Aunes regi. På Stiklestad utnyttet hun også Charlotte Frogneres mangesidige talent. Frogner er super her også, både som Ingrid, Den grønkleddede og i flere sangnummer. Danserne Nybakken og Henriksen har jobbet med Moum Aune i ballettoppsetninger, blant annet sammen i «Hedda Gabler». Sammen med blant andre Ågot

Mer å lese

Du finner oss også på adresa.no/kultur

Forestilling

Peer Gynt

Skuespiller: Pål Christian Eggen, Ågot Sendstad, Charlotte Frogner, Fridtjof Såheim, Anders Mordal, Grete Sofie Borud Nybakken, Silas Henriksen m.fl.
Koreograf: Nilas Henriksen
Forfatter: Henrik Ibsen
Sted: Gålå
Regi: Marit Moum Aune

Sendstad som mor Åse, Fridtjof Såheim i flere frodige rolleskikkelser og Anders Mordal som knapestøperen utgjør de et ensemble som åpenbart har jobbet godt sammen for en overbevisende helhet. Sentrale i dette samarbeidet er også de elegante kostymene til Ingrid Nylander, scenografien til Snøhetta / Even Børsum og musikken til Erik Hedin, som tidvis har dunkende teknopuls, men som regel også med et ekko av Grieg. (Ekko av ufrivillig slag var det i deler av dialogen, muligens var det monitorlyden som slo inn. Men det var eneste

antydning til brudd på den ellers teknisk fullkomne forestillingen.)

Premierehelgen (denne anmeldelsen er basert på lørdagskveldens forestilling) bød på praktfullt sommervær og en perfekte ramme rundt årets oppsetning av Norges best besøkte friluftsteater. Mange brukte store deler av dagen i festivalområdet som inneholder flere restauranter, barer, suvenir kiosker, og ikke minst Kjell Erik Killi Olsens farges-terke festivalutstilling.

Nesten fire timer på selve forestillingen er litt drøyt, den hadde tjent på å bli kuttet noe ned. Publikum satt riktignok der tørre og varme, selv etter at sola hadde gått ned. Det må være noe verre for ensemblet som har tilbrakt store deler av forestillingen delvis under vann. Det ble *vel* mye plasking for denne publikummer. Det spektakulært virkelighetsnære skipsforliset hadde vel vært enda mer imponerende om ikke alle andre scener også hadde blitt spilt i vannet.

Anmeldt av OLE JACOB HOEL